ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ PIERRE MILLE

ΕΚΕΙΝΟΣ ΠΟΥ ΚΥΒΕΡΝΑ ΤΑ ΖΩΑ...

—... Μιλᾶς ἀραβικά ;... Δὲν εἶνε ἀνάγκη λοιπὸν νὰ μοῦ πῆς τὸνομά σου. Μόνο δυὸ εὐρωπαῖες ὑπάρχουν στὸ Φὲζ ποὺ μιλοῦν ἀραβικά. Δὲν τὶς ξέρω, δὲν τὶς εἶδα ποτέ. Ἡ μιὰ ὅμως εἶνε γρηά. Ἐσὺ εἶσαι νέα. Ὥστε εἶσαι...

Θέλησε νὰ προφέρῃ τὸνομά της. Ἡ εὐρωπαία ὅμως τοῦ ἔκανε νόημα νὰ σωπάσῃ.

— Καλά, ἀφοῦ τὸ θέλεις, σωπαίνω, εἶπε ὁ Ἀχμέτ. Γιατὶ ὅμως ἤρθες ἐδῶ ;

— Μοῦ εἶπαν, ψιθύρισε ἡ Ἰσπανίδα, μοῦ εἶπαν ὅτι ὅταν κάποτε ἤσουν στὶς φυλακὲς τοῦ Φὲζ...

—... Καὶ μοῦ εἶχαν τὰ πόδια δεμένα μὲ τὰ σίδερα, τὰ σίδερα ἔπεφταν ὅταν ἐγὼ τὸ ἤθελα. Μ' ἔδεναν, μὲ ξανάδεναν, κι' ὅταν τὸ πρωῒ ὁ φύλακας ἔμπαινε στὸ κελλί μου εὕρισκε τὰ πόδια μου ἐλεύθερα. Παληὲς ἱστορίες ! Δὲν εἶνε τίποτα ὅμως αὐτά... Μπορῶ νὰ κάμω πιὸ δόσκολα πράματα. Κύτταξε, ἄκουσε !

Σφύριξε σιγανὰ κι' ἄξαφνα ἕνας ἀγριοπόντικας βγῆκε μέσα ἀπὸ τὸν τοῖχο, ὕστερα δύό, τρεῖς, δώδεκα... Ἡ Ἰσπανίδα τρόμαξε.

— Θέλεις νὰ φύγουν ; Ὦ ! εἶνε πολὺ ἁπλό !..

Ὁ Ἀχμέτ, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξη, κίνησε τὰ χείλη του. Κ' οἱ ἀγριοπόντικοι γύρισαν ἀμέσως στὶς τρύπες τους.

— Ὅλοι οἱ δαμασταὶ τῶν φειδιῶν μποροῦν καὶ τὸ κάνουν αὐτό ! εἶπε μὲ περιφρόνηση ἡ Ἰσπανίδα.

— Τὸ κάνουν μόνον γιὰ τὰ φείδια. Δὲν ξέρουν παρὰ ἕνα μόνο μέρος τῆς ἐπιστήμης. Ἐγὼ μπορῶ νὰ διατάξω ὅλα τὰ ζῶα !... Θέλεις νὰ φωνάξω τώρα νὰρθουν τὰ φείδια ποὺ εἶνε στὸν κῆπο ;

Ἡ Ἰσπανίδα τρόμαξε.

— Ὄχι ;... Τότε νὰ φωνάξω τὰ πουλιά.

Ἐσφύριξε πάλι σιγανὰ κι' ἄρχισαν νὰ πετοῦν γύρω τους σπουργιτάκια, περιστέρια, κοράκια...

— Βλέπεις ;

Ὁ Ἀχμὲτ ἔκαμε ὕστερα κίνημα καὶ τὰ πουλιὰ πέταξαν κ' ἔφυγαν.

— Καὶ τὰ ἔντομα ; Μπορεῖς νὰ διατάξῃς καὶ τὰ ἔντομα ; ρώτησε ἡ Ἰσπανίδα.

— Εἶνε μεριὰ ποὺ τὰ κάνω καὶ μὲ ὑπακούουν. Ἡ ἀράχνη, ἔξαφνα... Δὲν ἤρθες ὅμως ἐδῶ γιὰ νὰ σοῦ κάμω μαθήματα. Οὔτε γιὰ νὰ γράψῃς στὶς ἐφημερίδες ἱστορίες γιὰ τοὺς μάγους τοῦ Μαγκρέμπ, ἐσὺ ἤρθες γιατί... γιατὶ θέλεις νὰ ἐκδικηθῆς κάποιον. Δὲν εἶνε ἔτσι ;

— Δὲν ξέρω, φώνοξε ἡ Ἰσπανίδα.

— Ναί, αὐτὸ εἶνε. Σοῦ τὸ λέω ἐγώ. Βλέπω πιὸ καθαρὰ ἀπὸ σένα μέσα στὴν ψυχή σου.

— Μὰ τὸν ἅγαπῶ, εἶπε ἐκείνη σκέβοντας τὸ κεφάλι.

— Γιατὶ νομίζεις ὅτι σ' ἀγαπᾶ ἀκόμη ! Καὶ τὴν ἄλλη τὴν μισεῖς !... Δός μου τὸ χέρι σου, ἄφησε τὸν ἑαυτό σου, μὴ σκέπτεσαι πειά, ἄφησέ με νὰ ἰδῶ...

Ἐκείνη ὑπάκουσε. Τὸ πρόσωπο τοῦ Ἀχμὲτ ἔγινε ἄτονο. Τὰ μάτια του ἔμοιαζαν μὲ τὰ μάτια τυφλοῦ. Κι' ἄξαφνα ἄρχισε νὰ μιλάῃ :

— Ἐκεῖνος, εἶπε, ἔχει δυὸ γαλόνια... Εἶνε ξανθός... Ξυρισμένος... Ὡραῖος ἐρασιτής, δυνατός !... εἶνε ὅμως μερικοὶ μῆνες τώρα ποὺ ψυχράθηκε μαζύ σου. Καί... στάσου λίγο, ἄφησέ με νὰ μετρήσω... δεκαεφτὰ μέρες ποὺ δὲν ἤρθε νὰ σ' εὕρῃ στὸ μικρὸ σπιτάκι ἔξω ἀπ' τὴν πόλι... Ἂς μιλήσουμε τώρα καὶ γιὰ κείνην. Εἶνε πολὺ ξανθή, ὡραία καὶ νέα. Πιὸ νέα ἀπὸ σένα. Μιλεῖ γαλλικὰ καὶ ἀγγλικά. Ἀγγλίδα ὅμως δὲν εἶνε. Ἤρθε ἀπὸ μακρυά. Τὴν λένε... Περίμενε λίγο... Δὲν ἔχω συνηθίσει τὰ χριστιανικὰ ὀνόματά σας... Τὴν λένε Συλβία ! Κάθε πρᾶ πηγαίνει μὲ τὸ ἄλογο μαζύ του.

— Εἶσαι βέβαιος ὅτι εἶνε αὐτή ;

— Βέβαιος.

— Κ' ἐκεῖνος ; Δὲν θὰ γυρίσῃ πόλι σὲ μένα ;

— Ὄχι !

— Ποτέ ;.... Καὶ ὅταν ἀκόμη δὲν θὰ ὑπάρχῃ ἡ ἄλλη στὴ ζωή ;

— Αὐτὸ δὲν τὸ ξέρω. Σοῦ λέω τὸ παρόν. Τὸ μέλλον εἶνε στὰ χέρια τοῦ Ἀλλάχ. Αὐτὸς ξέρει τί γράφει τὸ βιβλίο τῆς ζωῆς.

— Καὶ σὺ δὲν τὸ ξέρεις ;

— Οἱ τρελλοὶ μόνο πιστεύουν ὅτι διαβάζουν στὸ βιβλίο τοῦ Ἀλλάχ. Ἐγὼ δὲν βλέπω παρὰ ἐκεῖνα ποὺ ὑπάρχουν. Δὲν εἶμαι κύριος τῆς ζωῆς... Ἴσως ὅμως νὰ εἶμαι κέριος τοῦ θανάτου, εἶπε χαμογελῶντας ὁ Ἀχμέτ.

— Τοῦ θανάτου !

— Ὁρκίσου λοιπὸν ὅτι δὲν ἤρθες γιὰ νὰ μοῦ ζητήσῃς τὸ θάνατο κάποιου ; Ὄχι τὸν δικό του θάνατο, γιατὶ ἔχεις ἀκόμη κάποια ἐλπίδα... Θέλεις νὰ πεθάνῃ ἐκείνη, δὲν εἶνε ἔτσι ;

Ἡ Ἰσπανίδα δὲν ἀπαντοῦσε.

— Μίλησε λοιπόν !

— Καὶ τί θὰ κάμῃς ; Κανένα βότανο ;

— Ὄχι, ὄχι βότανο... Οἱ γιατροί σας εἶνε πολὺ πονηροί. Ἀνοίγουν τὶς κοιλιὲς τῶν νεκρῶν καὶ καταλαβαίνουν... Ὁ σατανᾶς εἶνε μαζύ τους... Ὁ θάνατος θὰ εἶνε φυσικός. Ὁ πιὸ φυσικὸς θάνατος ποὺ μπορεῖ νὰ γίνῃ. Δὲν θἄχουμε ἱστορίες οὔτε μὲ τὴν ἀστυνομία, οὔτε μὲ τὰ δικαστήρια... Δός μου τώρα διακόσιες λίρες. Ξέρω ὅτι τὶς ἔφερες μαζύ σου σὲ χαρτονόμισμα. Τὶς βλέπω, τὶς εἶδα ἀμέσως μέσα στὸ τσαντάκι σου !... Δὲν φτάνουν ὅμως αὐτές... Ὅταν τελειώσῃ ἡ δουλειὰ ὁ μαῦρος μου Καντοὺρ θἄρθῃ σπίτι σου καὶ θὰ τοῦ δώσῃς ἄλλες διακόσιες... Πήγαινε τώρα. Ὁ Ἀλλὸχ νὰ εἶνε μαζύ σου.

***

Τρεῖς μέρες πέρασαν. Δυὸ ἄλογα μὲ δυὸ ἱππεῖς προχωροῦσαν μὲ σιγανὸ βῆμα στὴν πεδιάδα.

— Γιατὶ μοῦ διαλέξατε ἕνα ἄλογο τόσο ἥμερο ; ρώτησε ἡ μὶς Συλβία Καρλράϊτ τὸν ὑπολοχαγὸ Πέρμπ.

— Φοβοῦμαι τόσο πολὺ μήπως σᾶς συμβῇ κανένα δυστύχημα !... τῆς ἀπαντάει ὁ συνοδός της ὑπολοχαγὸς καὶ τὴν κυττάζει στὰ μάτια περήφανος γιὰ τὴν κατάκτησί του.

Καὶ σκέπτεται : «Εἶνε δική μου ! δική μου !»

— Καὶ ποῦ θὰ πᾶμε σήμερα ; ρωτάει ἐκείνη.

— Ὡς τὸ Ἀϊν - Στέφ, ἂν θέλετε. Ἔχει ὡραῖα δέντρα ἀπὸ κείνη τὴν πλευρά.

Τὰ ἄλογα προχωροῦν μὲ ρυθμικὸ βῆμα. Οἱ δυὸ ἱππεῖς βγαίνουν ἀπ' τὸ Φὲζ, χωρὶς νὰ παρατηρήσουν στὸ δρόμο τους τὸν Ἀχμὲτ ποὺ φορεῖ κουρέλια. Μοιάζει μ' ἕνα ζητιᾶνο. Καρφώνει τὸ βλέμμα του ἐπάνω στὸ ἄλογο τῆς Συλβίας κ' ἕνας ἐξορκισμὸς βγαίνει ἀπὸ τὰ χείλη του...

Γιατὶ τὸ ἄλογο τῆς Συλβίας, τὸ τόσο ἥμερο, ἄρχισε τώρα νὰ τινάζεται καὶ νὰ τρέχῃ ; Ἀσφαλῶς καμμιὰ μυῖγα θὰ τὸ τσίμπησε. Ὁ ὑπολοχαγὸς μαστιγώνει τὸ ἄλογό του γιὰ νὰ προφτάσῃ τὴ φίλη του. Ἐκείνη γελάει γεμάτη χαρά. Ὁ Ἀχμὲτ ἔχει διαρκᾶς προσηλωμένα τὰ μάτια πάνω στὴ νέα. Ἕνα δέντρο εἶνε στὸ βάθος τοῦ δρόμου. Τὰ χαμηλὰ κλαδιά του ἁπλώνουνται ὁριζοντίως. Ἔξαφνα μιὰ δυνατὴ φωνὴ ἀκούγεται. Ἡ φωνὴ τοῦ συνοδοῦ της. Τὸ ἄλογο τῆς Συλβίας κάνει ἕνα ἀπότομο πήδημα καὶ τὸ κεφάλι τῆς νέας χτυπάει δυνατὰ πάνω σ' ἕνα χοντρὸ κλαδί. Ἡ Συλβία πέφτει κάτω ἀναίσθητη !

— Συλβία !... Συλβία !

...Τὸ κρανίο της εἶνε ἀνοιγμένο στὴ μέση. Ποτὲ πειὰ δὲν θὰ μιλήσῃ ἡ Συλβία, ποτέ !... ποτέ !...

. . . . . .

Τὸ ἴδιο βρόδυ ἕνας νέγρος χτυποῦσε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τῆς Ἰσπανίδας στὸ Φὲζ. Καὶ σὲ λίγο ἔβγαινε ἀπὸ κεῖ μὲ τὴν τσέπη γεμάτη λίρες κ' ἔτρεχε νὰ τὶς παραδώσῃ στὰ χέρια τοῦ Ἀχμέτ. Ἡ Συλβία εἶχε πεθάνει. Ἡ Ἰσπανίδα δὲν εἶχε πειὰ ἀντίζηλο...

Ἡ Ἰσπανίδα ἐτρόμαξε !...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

PIERRE MILLE

πέρα !...

***

Ἀπάνω ἀπὸ τὸ Μάλεσι, οἱ στρατιῶτες ἀπηυδισμένοι ἀπὸ τοῦ πολέμου τὴν πύρινη τὴν κατανίδα, κόκκινοι καὶ ἱδρωμένοι, μὲ λάμψι στὰ μάτια τους καὶ περηφάνεια νίκης στὸ μέτωπό τους, στρώθηκαν σ' ὀν αἰχμηρὸ καὶ μπαρουτιασμένο ἀπὸ τὸν ἥλιο κάμπο, γιὰ νὰ κοιμηθοῦν.

Ἐκεῖ κοντὰ ὅπου ἔτριζαν τὰ ξερόκλαδα στὶς φωτιές, μιὰ σιγανή, σχεδὸν ψιθυριστὴ κουβέντα ἄρχισε, ψιθυριστὴ ὅπως κάθε λόγος μεγάλου θαυμασμοῦ καὶ σεβασμοῦ μεγάλου.

Ἔλεγαν γιὰ τὸν ἀρχηγὸ τους, ποὺ γλύστρασε ὁ θάνατος ἐπάνω του, ὅπως ἡ σταγόνες τῆς βροχῆς σ' ἕνα χαλκομαρένιο ἀδριάντα. Γιὰ τὸν παλληκαρᾶ τὸν ἀρχηγό, ποὺ ἐφόριμαζε στοῦ πολέμου τὴ βουὴ καὶ παρέσυρε, ἀπὸ τὴν ὁρμή του, τοὺς στρατιῶτες του, ὅπως τὸ ἀφρισμένο ποτάμι τὰ ξύλα τῆς κατεβασιᾶς. Πρῶτος πάντα μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι, μέσα σεῖν βολιῶν τὸν φοβερὸ καταιγισμὸ καὶ τῶν ὀβίδων τὴν φορτοῦνα.

Κοντὰ στὴν λεοντόθυμο παλληκαριά του, γινόντουσαν λιοντάρια ἤρωες κι' αὐτοί.

Κ' ἔτσι χυθήκανε στὴ μάχη ἐπάνω, τρελλοί, μανιακοί, σᾶν σίφουνας, ἕνα κουβάρι ἀνθρώπων καὶ λογχῶν καὶ καβαλλίκεψαν γεμάτα τὰ κανόνια, ποὺ πυρίπνεα τὸν θάνατο φυσοῦσαν.

Καὶ ὁ «ἀρχηγὸς» τότε, δακρυσμένος, ἀναλυμένος σὲ δάκρυα ζεστά, ὁ σιδερένιος κι' ἀουγκίνητος αὐτός, ἀγκάλιασε κ' ἔφιλησε ἀπὸ ἐνθουσιασμὸ στὰ ἱδρωμένα μέτωπά των, ὅσους στρατιῶτες βρῆκε μπροστά του, ζεστοὺς ἀπὸ τῆς μάχης τὸ ἐρυθρὸ τὸ βράσιμο καὶ τοῦ κυνηγητοῦ τὴ θέρμη !....